

ОСНОВНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Підготувала студентка ГПФ, 2 курсу
Мудренко Дарина МВ-210026

Науковий керівник: Секунова Юлія Володимирівна
кандидат історичних наук, доцент кафедри
міжнародних відносин і суспільних наук

Соціальна політика – це не тільки питання соціального захисту та життєзабезпечення населення, але й піклування про здоров'я нації, всестороння допомога соціально незахищеним верствам суспільства. Саме соціальна політика покликана турбуватися про майбутній економічний розвиток держави, удосконалювати системи освіти, дбати про використання нових технологій, певним чином запобігати соціальним конфліктам, зміцнювати соціальне партнерство та досягати взаєморозуміння у суспільстві.

1-й етап (50-70-ті роки):

Починаючи ще з Паризької угоди 1951 року, коли було засновано Європейське об'єднання вугілля і сталі, у якому були зафіксовані соціальні права робітників, а саме:

1. часткове фінансування виплат при звільненні;
2. фінансування при професійній перепідготовці, працевлаштуванні, та створенні альтернативних робочих місць при закритті сталеливарних заводів або скороченні вугледобування;
3. права профспілок;
4. гарантії проти необґрунтованого зниження зарплати і соціальних виплат;
5. права трудящих-мігрантів.

2-й етап (80-90-і):

В люксембурзькій стратегії виділені чотири теми:

1. entrepreneurship (підприємницькі якості) — готовність до створення нових робочих місць за рахунок скорочення трудових затрат, які не мають відношення до зарплати та інших форм податкового навантаження зайнятості;
2. employability (відповідність вимогам найму) — сприяння громадянам в отриманні ними додаткових якостей, умінь, які сприятимуть отриманню роботи;
3. adaptability (адаптивність) — вплив на підприємства та індивідів засобами податкового стимулювання;
4. equal opportunities (рівність можливостей) — сприяння участі жінок у ринку праці, інтеграція інвалідів до трудового життя.

В 1999 році Європейська Рада в Кельні ухвалила Європейський пакт зайнятості, що був спрямований на припинення скорочення кількості робочих місць і визначив підхід до об'єднання всіх заходів ЄС щодо політики зайнятості:

1. вичерпна структурна реформа та модернізація, метою якої стало посилення інноваційної спроможності і ефективності ринку праці та ринків товарів, послуг і капіталів (Кардифський процес);
2. координування економічної політики та поліпшення ефективності взаємодії між зростанням заробітної плати та валютною, бюджетною та фінансовою політикою шляхом макроекономічного діалогу, спрямованого на збереження динаміки без зростання інфляції (Кельнський процес);
3. подальший розвиток і запровадження скоординованої стратегії зайнятості для поліпшення ефективності ринків праці шляхом підвищення рівня зайнятості, розвитку підприємництва, пристосування бізнесу та найманих працівників до нових умов, а також рівних можливостей для чоловіків і жінок у працевлаштуванні (Люксембурзький процес).

2000-ні роки:

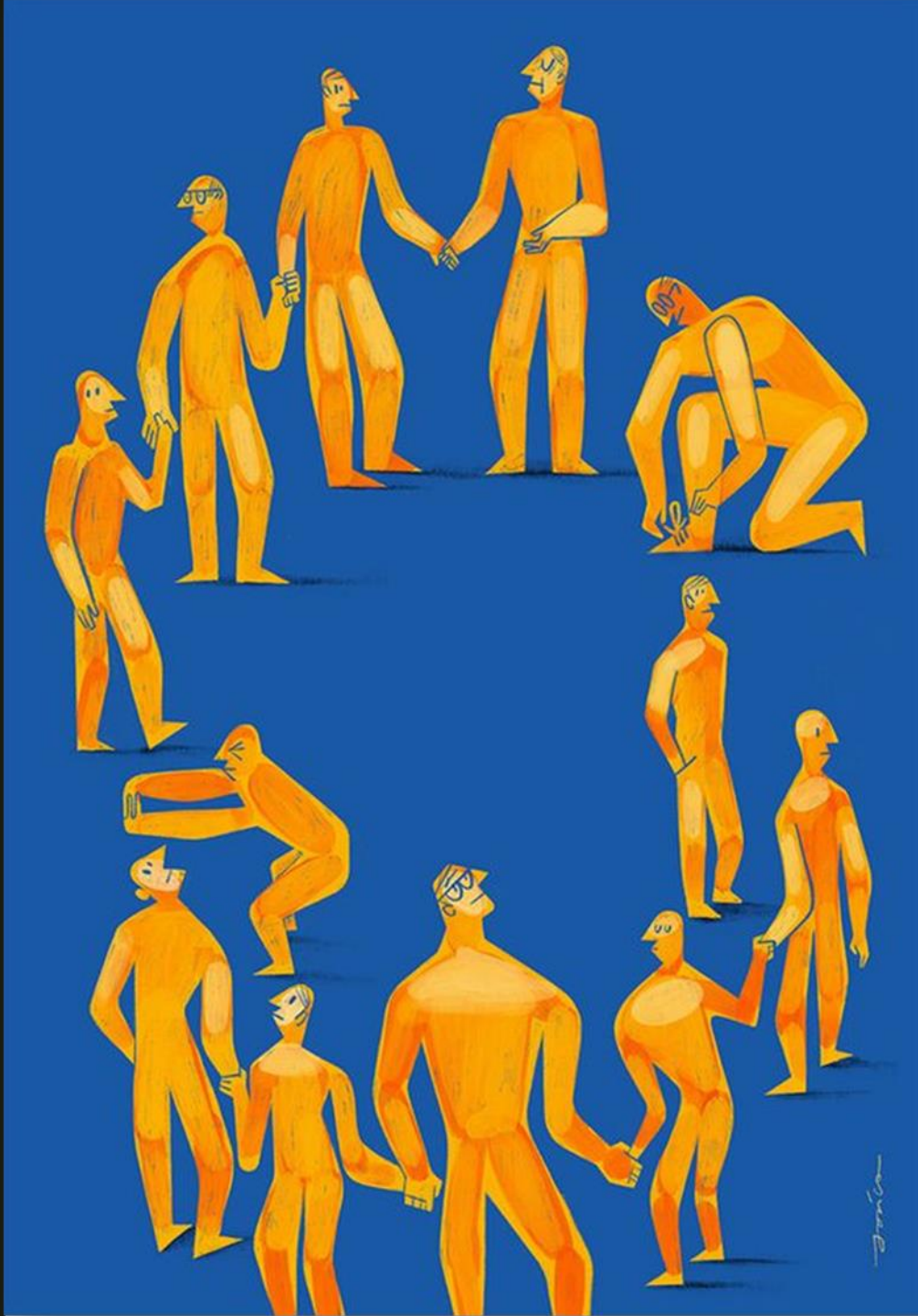
На Лісабонському саміті виділено п'ять головних орієнтирів:

1. подовження трудового життя, введення безперервного навчання відповідно до завдань економічної реструктуризації;
2. реформування системи соціального захисту;
3. заохочення соціальної інтеграції;
4. надання батькам свободи у визначенні кількості дітей у сім'ї;
5. розвиток імміграційної політики.

Сучасний етап:

На сьогодні сфера соціальної політики зводиться передусім до основних «соціальних вимірів» спільного європейського ринку праці, а саме:

1. зняття обмеження на доступ до кваліфікованої роботи за національним громадянством;
2. визнання права всіх робітників-мігрантів на рівну оплату за рівний труд чоловіків і жінок, прагнення гармонізувати національні системи страхування, розвиток діалогу між трудом і капіталом;
3. введення наднаціонального режиму, який уточнював, за яких умов соціальні виплати, отримані в рамках однієї національної системи можуть бути конвертованими та експортованими в рамках ЄС, правил гармонізації стандартів у сфері захисту здоров'я і безпеки на робочому місці.

У свою чергу спільний ринок праці Євросоюзу передбачає:

1. ліквідацію будь-якої дискримінації працівника на ґрунті громадянства в питаннях працевлаштування, зарплати та інших умов роботи та найму;
2. право проживати у країні, де оселився громадянин після звільнення разом з родиною, яка не втрачає це право і після смерті особи;
3. боротьбу з дискримінацією через релігійні та інші переконання, інвалідність, вік чи сексуальну орієнтацію.

У рамках ЄС робітники та члени їхніх сімей, що виїжджають на роботу до інших європейських країн, мають право на:

1. об'єднання періодів для нарахування та отримання виплат, пенсій, соціального захисту для себе та своїх дітей;
2. подібне за типом пенсійне право, на яке було зароблено в різних державах-членах Спільноти, можна об'єднати в одну пенсію, але не більше розміру найвищої пенсії, яку отримала б дана особа, якби постійно проживала в одній країні;
3. державні службовці та особи, яких до них прирівнюють, отримують загальне пенсійне забезпечення;
4. додаткові пенсійні права осіб, що працюють або мають власний бізнес, однаково гарантовані на території всіх країн Спільноти;
5. єдине законодавство для студентів.

Дякую за увагу!